

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Consiliarioru[m] consilia consulentibus noxia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Multa certè, & admiranda futurorum cognitionem viro ei contestantur. Primò namque, Constante adhuc vivente, Constantio insidias ei struente, quæ fuga sibi consulisset, apud notum quemdam hominem in subterraneo, & caliginoso specu, aqua olim cisterna, latuit, nemine præter ancillam conscio, qua quòd fidelis esse videretur, ad usus necessarios ei inseruiebat. Postquam autem in hoc magno studio adversarij insubuerè, ut virum vivum caperent, & ancilla ea pecunia ab illis corrupta mercede eum proditura erat, præueniens DEVS insidias ei indicavit. Ita ipse aliò concessit, at illa ut qua contra heros suos falsa dixisset, plagas reportavit. Grauis siquidem eis constituta fuerat pœna, qui Athanasium celare comperti fuissent, ut qui contra Imperatoria iussa niterentur, & rectam reipublicæ administrationem tollerent. Consilium itaque ancillæ de Athanasio capiendò datum, quia diuinitus in irritum cecidit, in ipsam ancillam retrocessit, quæ pro mercede proditoris, ad satietatem, vapulavit. Eiuscemodi consilia alij multi dant, qui captantes capiuntur.

Quemadmodum autem malum consilium frequenter in ipsius consulentis caput resilit, ita, tametsi non noceat auctori in sua domo, tamen nocet illi, tamquam membro communitatis, in quam totam solet esse detrimentosum. Hinc Homilius, teste Ælio Lampridio, cum à Traiano Imperatore audivisset, Domitianum pessimum fuisse Imperatorem, amicos tamen optimos habuisse, dixisse fertur: *Melius erat unum malum pati, quàm multos.* Atque idcirco optare solebat potius malum principem, qui bonos haberet consiliarios ac amicos, quàm bonum, qui malos haberet, quibus rerum administrationem committeret. Putabat enim facilius fore, ut à multis bonis vnus malus ad saniora duceretur, quàm ab vno bono multi à malitia auerterentur, qui & sibi, & Reipublicæ nocerent consulendo. Quod videre fuit in Nerone Romanorum Imperatore, qui natura crudelis, consiliarios suorum insuper instinctu, multa contra dignitatem fecit, cum crebrò ab illis audiret: *Tu hac pateris? Tu hoc times? Ignoras, te Cæsarem esse? neq; illorum potestatem habere, non illos tui?* Quibus venenatis consilij id effecerunt, ut eadem in ipsos quoque cogiraret, quippe qui & illorum se Cæsarem esse meminisset. Ita contingit illis, qui consulentes volunt adulari, quorum tota vis est, & mens, dicere, quæ

Y y 3

placeant;

VII.

Æl. Lamprid.
in Alexandro, & Fulgof.
lib. 7 cap. 2.

Xiphilin, in
Nerone.

Iob. 18. 7.

placeant; facere quæ noceant, nihil pensi habent. Atque de tali homine dicitur: *Arctabuntur gressus virtutis eius, & præcipitabit eum consilium suum.* Qui ergo & sibi & Reipubl. vult bene, bene consulat; eosque qui bene, hoc est, prudenter, fideliter, & ubi necesse est, cum secreti silentio, nec præcipitanter consulant, nec quidquam ad gratiam captandam, vel ob alios privatos affectus fingant. Quamobrem Fridericus Cæsar, consiliarijs suis in curiam vocatis, *Vinam inquebat, consiliarij mei in palatij vestibulo duas ru deponerent. Sic enim & ipsi rectè consulerent, & mihi etiam inter consilia dyudicare facillimum esset.* Interrogatus autem, quænam res illæ essent? *Simulatio, & Dissimulatio,* respondit.

VIII.

Mendacij quoddam genus est, simulare ea, quæ non sunt; vel dissimulare, quæ sunt. Itaque qui suadet aliquid simulando, mentitur, enimvero in caput suum mentitur, dignus mercede, quam mendaces promerentur. Est enim mendacium falsa verborum prolatio cum intentione fallendi: falsa autem odio, voluntas fallendi supplicio est digna. Et tamen hac se arte alunt plurimi, à qua se vel Ethnici excusauerunt.

Iuuenal sat 3.

*Quid Roma faciam? mentiri nescio, librum
Si malus est, nequeo laudare, & poscere: motus
Astrorum ignoro: funis promittere patris
Nec volo, nec possum: ranarum viscera numquam
Inspexi: ferre ad nuptiam qua mittit adulter,
Qua mandat, norint alij.*

Baron. An.
Christi 723.
tom 9 ex
Conc. Nicæ
no 2. Act. 5.
& Damascen.
de hæc.

Qui itaque norunt, atque ex simili arte consulunt, quid capiti suo suant, ostendit breuiter Theophanes, copiosè autem & luculentior exemplo, quàm testimonio ex sacrosancto Occumenico Nicæno Concilio, & Damasceno Cardinalis Baronius, qui hæc verba transcripsit: *Per ea tempora in Tiberiade dux quispiam erat Hebræorum impiorum, cui nomen Serantapechys, officina diabolorum, quibus vitare animas, lusus est & jocus, homo prestigator, & veneficus, & Ecclesia Dei hostis implacabilis. Hic animaduersâ Gizidi Regis lenitate, hominem aggredditur, polliceturq; Hebræorū ingenta malitia in se Regi quadam predicturum, & vatem acturum in maximè necessarijs rebus se offert. Eus ob res cum esset insinuatus Tyranno: Volo (inquit) ô Princeps, modo me audias, rationem quamdam indicere tibi, quæ poteris facillimè*